

DE WEINIGEN VAN VELEN . . .
Duitsche vrouwen van den gegoeden stand, die door de moeilijke tijden genoodzaakt zijn hun plaats in het gezin te verlaten voor een betrekking bij een industrieele of gemeentelijke instelling. *(V.F.B.)*

ENGELAND EN DE DIENSTPLICHT.
Mr. Runciman en Sir J. Simon op weg naar het Lagerhuis voor de zitting, waarin het dienstplicht-vraagstuk werd behandeld. Beide leden zijn tegen den gedwongen dienstplicht. Sir Simon, de afgetreden minister, leidde den aanval tegen de regeeringsvoorstellen en voorspelde hevigen tegenstand indien het ontwerp als wet was aangenomen.

DE SLACHTOFFERS.
Een interessante foto genomen in een hospitaal te Weenen: een verminkt soldaat worden kunstbeenen aangemeten. *(V.F.B.)*

maar je zult er niet onder lijden." Hij keerde zich om en zonk neer in een stoel naast Hetty Wilkens. „Bent u van plan mij te vergeven" ? vroeg hij.

„Waarom zou ik ?" antwoordde zij koeltjes.

„Eerst dacht ik dat ik u ergens ontmoet had en u weer vergeten was — hoewel ik wel weten kon dat zooiets onmogelijk was — en toen ik eindelijk alles begreep kwam het mij voor, alles wel beschouwd, dat het beter was het bij het goede te laten totdat Corrie Westman het voor mij in het reine kon brengen."

„Jammer dat u het niet daarbij liet."

„Maar hoe kon ik weten w i e u was en dat u vanavond hier komen zoudt ? En — ik weet zeker dat mevrouw Westeyn er niets tegen hebben zou als u te weten kwam dat er op het laatste oogenblik een huiselijke opschudding plaats had."

„Blijkbaar bent u geschapen om heldendaden te verrichten", zei ze zacht, ironisch. „Hoe jammer dat moed en bescheidenheid niet altijd samen gaan !"

„Niet altijd is bescheidenheid gemakkelijk te onderscheiden," antwoordde hij boudweg. „Kan het zijn wat ù voorkomt — hoe, eigenlijk, komt het u voor ?"

„Zelfvertrouwen."

„Hetgeen u lijkt zelfvertrouwen te zijn is in werkelijkheid bescheidenheid, niet erkend en verkeerd begrepen."

„Hm," ze keerde zich met een ongeduldige beweging van hem en er volgde een korte stilte. Toen ze echter zag dat hij geen verdere pogingen deed om zich vrij te pleiten hernam ze na een oogenblik: „Mag ik soms weten welke diepzinnige redenen de aanleiding zijn voor dit .... discrete ...."

„U bent toch overtuigd dat u niet door een brutalen knecht bent beetgenomen ?"

„U onderschat mijn verstand". Daar lachte hij even om.

„Ook kwam het mij wenschelijk voor dat uw vader zijn idee zou laten varen dat uw vriend en Westeyn's knecht dezelfde persoon zijn."

„Nu onderschat u mijn vaders hardnekkigheid !"

Op dat oogenblik hoorden ze den heer Wilkens, juist toen de knecht wilde heengaan, zeggen :

„O mijnheer Westeyn, wilt u zoo goed zijn uw knecht te vragen of mijn rijtuig al vóór is ?"

„Nei meheir," antwoordde een schelle stem, „tenminste toen ik naar buite kwom sting 't er nog niet."

„Goede hemel," mompelde Van Dake.

„Zeg 't dan wanneer het er is."

„Jawel meheer !"

„Dat is een vreemd accent voor een Fries," merkte de heer Wilkens kalmpjes op !

„Ziet u wel", fluisterde het meisje.

„O, dacht u dat ik gezegd had dat hij een Fries is ?" wierp Westeyn tusschenbeide, in zijn hart Henk die de oorzaak van die dwaze, vernederende geschiedenis was, verwenschende. „Ik zei dat Hansen direct uit Friesland bij ons gekomen is, maar waarlijk, dàt accent zegt genoeg !"

„Zei hij „Jansen", vroeg Hetty verschrikt, „u hebt toch niet —"

„Ja zeker heb ik", bekende hij. „Maar om uw vader veranderden we het in „Hansen." Als ik vragen mag, het gaat me misschien niet aan, maar wie i s toch „Jansen ?"

Even aarzelde ze. Toen zei ze met een lachje : „U verdient 't eigenlijk niet, maar 't is niet fair dat u alles alleen zoudt dragen. Dus, nu u 't vraagt .... ik geloof dat de vent van zijn leven niet bestaan heeft !"

„Genade !" stootte hij uit.

„O, begrijp me toch goed ; ik zat er zoo mee in. En ik was zeker dat u was — wat u is — en 't leek zoo eenvoudig — om 't als uitgemaakt te beschouwen — O, begrijpt u 't dan niet ?" Daar ze niet begreep waarom hij zweeg haastte ze zich te vervolgen : „Toen kwam vader ineens en toen had ik eigenlijk moeten zeggen dat ik uw naam niet meer wist, maar ik was geschrokken en — juist had ik „Martin Chuzzlewit overgelezen — L a c h t u ?"

G. E. A. VAN HALL. **Dr. W. VAN AALST.**
Wegens vergevorderden leeftijd heeft de heer G. E. A. VAN HALL, directeur der Prins-Hendrikstichting voor oude zeelieden te Egmond aan Zee, zich genoodzaakt gezien ontslag te vragen, hetgeen hem met ingang van 1 Mei a.s. op de meest eervolle wijze is verleend. — Dr. W. VAN AALST herdacht de vorige week het feit, dat hij 40 jaar als rector aan het Haagsche gymnasium was verbonden.

„O, vergeef me." 't Was nu zijn beurt om verstomd te staan. „Te denken dat u —"

„U kon tenminste trachten me te begrijpen —"

„En te denken dat dit de eenige uitlegging is die niet in mij opkwam !"

„As 't u blieft, meheer, het rètueg is vower."

„Hetgeen zeggen wil dat ik afscheid moet nemen," zei Van Dake, opstaande en nog steeds lachende.

„Ga je .... ga je met ons naar binnen Henk ?" opperde Westeyn op onzekeren toon.

„Dank je, je weet dat het voor mij vlugger is dwars over het gras te loopen. — Ik logeer hier in de buurt," legde hij uit aan de anderen, „en leerde zoodoende den kortsten weg."

„Het spijt me dat ik u maar zoo kort sprak, mijnheer Van Dake," zei de heer Wilkens. „En het spijt mij dat mijn dochter en ik zóó spoedig weggaan."

„Heel vriendelijk van u", antwoordde de jonge man. „Ik ga zelf binnenkort de stad uit. Ik denk tenminste aanstaanden Donderdag naar Cuba te vertrekken."

„Cuba !" riepen verscheidene stemmen uit.

„Dat ish eel vreemd," zei de heer Wilkens, „mijn dochter en ik vertrekken Donderdag naar Havana op onze reis naar Zuid-Amerika."

„Hoe is dat mogelijk ! Cuba is een interessant land, juffrouw Wilkens !"

„O, ja ?" vroeg ze. „Ik geloof dat ik het er vervelend zou vinden."

„Ik hoop dat dat niet het geval zal zijn. Ik voor mij verwacht er veel prettigs van, als ik er heenga."

„Waarlijk ? Ik betwijfel het," met nadruk, „of u in dit jaargetijde het klimaat aangenaam zult vinden. — Loopen we geen gevaar onzen trein te missen ?"

Haastig werd er afscheid genomen en Van Dake verliet hen. Bij het eerste zijpad keek Hetty even om en zag zij hem kalmpjes een pad oploopen, waarvan alleen hij en de Westeyns wisten dat het naar de keuken leidde.

Toen het zich naar binnen spoedende gezelschap in huis kwam, stond de man die aan tafel bediend had, kaarsrecht bij de deur die hij open hield. Gelukkig behoefde hij toen niets te zeggen daar hij nog geheel buiten adem was.

Naar het rijtuig gaande, hield de heer Wilkens even stil.

„Ik denk dat ik toch maar mijn overjas zal aandoen ; de avonden zijn vrij koel." Toen, terwijl Van Dake zijn jas voor hem ophield: „Denk je dat het zal regenen, Hansen ?"

Allen, behalve juffrouw Schuytenberg en Brandsen, die er geheel buiten stonden, zagen den val en ieder hield zijn adem in.

„Nee, meheer," antwoordde Van Dake zoo plat mogelijk pratend ; hoewel de stem zeer verschillend was van die van den schoonzoon van den neef van de keukenmeid was ze toch zóó anders dan zijn eigen stem dat Westeyn haast stikte van den ingehouden lach. „Nee, meheer, het weer is fèn, meheer."

„Dank je", zei de heer Wilkens, doorloopende.

Van Dake en Westeyn begeleidden hen naar het rijtuig en nauwelijks zat Hetty erin of ze riep :

„Hoe vervelend ! Mijn zakdoek is aan dezen kant gevallen !"

Juist wilde Westeyn er heen snellen, maar de knecht was hem vóór.

„Adieu, — Jansen" fluisterde ze. „En als u soms mijnheer Van Dake ziet, zeg hem dan . . ."

„Ja, ja, gaat u door !"

„Zeg hem dat ik denk . . . dat hij . . . misschien Cuba toch aangenaam zal vinden."

„Dank u, joffer. Goede nach' meheer", zei de knecht.

Terwijl zij naar het station reden zei de heer Wilkens, na een poos in gedachten verzonken te zijn geweest : „Hetty, ik geloof dat mijn oogen niet in orde zijn ; morgen zal ik naar dr. Swart gaan. Is jou een frappante gelijkenis opgevallen tusschen jouw mijnheer Jansen, den knecht en den jongen Van Dake ?"

TENTOONSTELLING VAN DEN HAAGSCHEN KUNSTKRING.
In het gebouw van den Haagschen Kunstkring wordt een tentoonstelling van werken van leden van den Kunstkring gehouden, die zich in veel belangstelling verheugen mag. — Onze foto geeft een kijkje op de expositie.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.